

O datorie de onoare

de Radu Beligan

Evenimentul așteptat nu numai de iubitorii teatrului, dar, în general, de toți oamenii de cultură din țara noastră, se apropie cu pași repezi.

Teatrul Național se află în pragul primei ridicări de cortină în noua sa casă, înzestrată cu generozitate de proiectanții și constructorii ei cu alese utilaje ale tehnicii mondiale de teatru. Trei săli, însumând aproximativ 2.000 de locuri, adevărate sedii ale creației ce fac cu puțință atât spectacole de mare amploare cât și reprezentații în cele mai diverse modalități („italiană”, „elisabetană”, „arenă”), vor da sugestii utile și interesante în alcătuirea repertoriului, acum fiind posibilă o sporită varietate de titluri și expresii artistice, și vor da posibilitatea afirmării tinerelor talente cu mai multă strălucire, sala a treia devenind în intenția noastră un atelier de dramaturgie originală și de încercări în domeniul spectacolului.

Dar, înainte de orice, prima scenă va rămîne credincioasă menirii sale. După cum remarcă tovarășul Nicolae Ceaușescu în **Mesajul adresat slujitorilor teatrului din întreaga țară**, „o trăsătură esențială a istoriei teatrului românesc este împletirea sa organică și profundă cu însăși istoria țării, cu strădania pasionată a cărturarilor iubitori de neam pentru cauza luminării maselor”.

*Sala mare... 920 de fotolii...
confort, estetică...*

Pe această linie, Naționalul, a cărui existență se confundă cu desfășurarea mișcării noastre dramatice organizate, scena care a păstrat de-a lungul a peste 120 de ani neștirbite învățăturile ctitorilor de teatru românesc, va dovedi cu și mai multă stăruință că este o tribună activă a gândurilor și a sentimentelor înălțătoare și că contribuie cu toate forțele și cu prestigiul său la lărgirea orizontului de cultură al publicului. Căci în epoca noastră teatrul nu poate trăi decât ca teatru politic și aceasta pentru că destinele cetății, ale țării, ale întregii umanități nu pot fi în nici un fel despărțite de destinele fiecărui spectator. Iar spectatorul, știind că această identificare de drumuri constituie o lege fără drept de apel, va respinge, cu siguranță, orice reprezentare în care nu deslușește situațiile și problemele majore ale contemporaneității, orice reprezentare care nu este străbătută de vibrația prezentului.

Astfel, răspunzând în fapt unei mutații în modul de a privi teatrul și îndeplinindu-și o datorie de onoare, prima scenă a țării va aduce la rampă spectacole ce se înscriu nemijlocit în sfera prezentului, privind direct întrebările și somațiile conștiinței noastre confruntată cu realitatea și, intensificându-și eforturile, va deveni mai mult decât oricând una din principalele școli de cultivare și de răspîndire a frumosului artistic.